

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., ve věci žalobců **a) N. P. a b) M.P.**, zastoupených JUDr. Igorem Krajčíkem, advokátem se sídlem Horní Lipová 271, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.9.2013, č.j. KUOK 78774/2013, ve věci umístění a povolení stavby,

t a k t o :

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se žalobou podanou k soudu v zákonné lhůtě domáhají přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobců a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Jeseník (dále jen „stavební úřad“) ze dne 10.12.2012, č.j. MJ/02123/2012/14/OSMI/Ca, jímž bylo dle § 79 a 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) a § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení, veřejnoprávní smlouvy a územního opatření, rozhodnuto o umístění a povolení stavby „*novostavba autodílny v Lipové-lázních na pozemcích parc. č. X, X, X a X v k.ú. Dolní Lipová*“ žadatelům K. a V. V.Úvodem krajský soud uvádí, že pasivní legitimaci v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního

orgánu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) svěřuje § 69 s.ř.s. správnímu orgánu, který rozhodl v posledním stupni. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tak není osoba žalovaného určena tvrzením žalobce, ale určuje ji zákon. Soud proto v řízení jako s žalovaným jedná jen s tím, kdo skutečně žalovaným má být (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12.10.2004, č.j. 5 Afs 16/2003-55), tj. v dané věci Krajský úřad Olomouckého kraje, ačkoli žalobci označili jako žalovaného rovněž Městský úřad Jeseník.

Žalobci, kteří byli účastníky spojeného územního a stavebního řízení jakožto vlastníci stavby (domu č.p. 647) a pozemků sousedících s pozemkem žadatelů parc. č. 818/14, v žalobě namítali, že:

- 1) žalovaný se nevypořádal s jejich odvolací argumentací a správní orgány obou stupňů nepostupovaly v souladu s ostatními správními předpisy a správním řádem, tudíž nemohlo být rozhodnuto ve veřejném zájmu;
- 2) správní orgány se spokojily s tím, že účastníci řízení ČEZ Distribuce, a.s. a ČEZ ICT Servis, a.s. při podání nového stanoviska pouze změnili datum na původních stanoviscích;
- 3) žalovaný přistoupil k výkladu obecně závazné vyhlášky č. 1/2006, o vyhlášení závazné části územního plánu obce Lipová-lázně (dále jen „ÚP obce Lipová-lázně“) účelově;
- 4) žalovaný směšuje účelově obecně technické požadavky na výstavbu s obecně technickými požadavky na provoz, ačkoli se jedná o odlišné kategorie;
- 5) žalovaný rozhodnutím z 5.1.2009 nepovolil, aby byla stavba autodílny umístěna také na pozemku parc. č. X, neboť se jedná o pozemek rodinného domu. Stavebníci proto umístili stavbu na pozemek parc. č. X a na pozemek parc. č. X umístili pouze dešťovou kanalizaci. Ve skutečnosti tak došlo k posunu jen o dva a půl metru dál od pozemků určených k bydlení;
- 6) stavebníci tvrdí, že prostor autodílny je projektován pro dvě vozidla uvnitř dílny a dvě na venkovní odstavné ploše. Ve skutečnosti však činí součet vnitřní a venkovní zpevněné plochy cca 284 m², tudíž žalobci důvodně nevěří tvrzení stavebníků o týdenní kapacitě autodílny. Množství aut umístěných v autodílně má přitom vliv na závažnost následků případné havárie;
- 7) žalovaný účelově tvrdí, že zařazení autodílny není striktně určeno právním předpisem nebo územním plánem a je věcí každého jednotlivce, zda opravu silničních vozidel považuje za výrobu, službu či jinou činnost. Dle žalovaného vzhledem k charakteru vykonávané činnosti, kterou jsou opravy vozidel, nelze stavbu autodílny podřadit stavby pro průmyslovou výrobu a skladování a pod zemědělské stavby, přičemž opomněl napsat, že do této skupiny patří také čerpací stanice a autobazary;
- 8) chybí znalecký posudek k posouzení hladiny hluku, neboť osazení stavby autodílny prvky ke snížení hladiny hluku dle upravené projektové dokumentace jsou naprosto nedostatečné;
- 9) tvrzení žalovaného, že pokud jde o nejednotnost čl. 10 ÚP a jeho přílohy 1, neměl autor ÚP na mysli stanovení nulové tolerance, tedy, že by hranice pozemku nesměl překročit vůbec žádný hluk a emise, ale že negativní vlivy přesahující hranice pozemku nesmí dosahovat takových hodnot, aby narušovaly pohodu bydlení, je jen akademické a účelové;
- 10) okresní hygienická stanice své vyjádření odbyla, neboť se zabývala jen hlučností provozu autodílny a zcela opomněla vliv provozu na čistotu spodních vod a na životní prostředí, zejména kontaminaci půdy a ovzduší;

- 11) nebyl vyžádán posudek Hasičského záchranného sboru k možným rizikům vzniku požárů, výbuchů nebo kontaminace půdy chemikáliemi;
- 12) žalovaný se nezabýval peticí proti umístění předmětné stavby, podepsanou sto sedmi občany obce.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě zdůraznil, že pozemek parc. č. X, na němž je umístěna předmětná stavba autodílny, je dle ÚP obce Lipová-lázně zařazen do funkční plochy území obytné (U-O). Regulativy pro výstavbu v dané ploše jsou obsaženy v příloze č. 1 k ÚP, podle níž jsou v území obytném přípustné nejen stavby pro bydlení, ale mj. i stavby pro řemeslnou výrobu, jejichž provoz nebude narušovat pohodu bydlení ve smyslu § 4 odst. 1 vyhl. č. 137/1998 Sb. Dále jsou v předmětné příloze vyjmenovány stavby, jejichž umístění je v území obytném nepřípustné, jimiž jsou jednak stavby pro průmyslovou výrobu a skladování a zemědělské stavby, mezi něž nelze stavbu autodílny podřadit vzhledem k charakteru vykonávané činnosti, a dále autobazary a stavby čerpacích stanic pohonných hmot, mezi něž však dle žalovaného rovněž nelze stavbu autodílny zařadit, neboť se sice jedná o stavu pro motorismus, avšak stavby vyjmenované jako nepřípustné mají jiný účel užívání než autodílna. Nelze tudíž konstatovat, že by stavba byla dle ÚP nepřípustná. Projektová dokumentace ke byla zpracována před účinností vyhl. č. 268/2009 Sb., tudíž je stavbu nutné posuzovat v souladu s § 56 této vyhlášky dle tehdy platné vyhl. č. 137/1998 Sb., avšak s výjimkou § 4, který byl zrušen již dříve, a to k 31.12.2006 vyhl. č. 502/2006 Sb. Dále žalovaný uvedl, že nelze klást významově na roveň plochy bydlení dle § 4 vyhl. č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, a pozemky staveb pro bydlení dle § 21 téže vyhlášky. Pozemek stavby pro bydlení dle § 21 vyhl. č. 501/2006 Sb. není v právních předpisech nijak definován, přičemž dle žalovaného nelze dovodit ze skutečnosti, že je určitý pozemek součástí plochy určené pro výstavbu staveb pro bydlení, že by na něm nutně musel stát rodinný nebo bytový dům. Pojmu pozemek rodinného či bytového domu jsou dle žalovaného významově nejbližší pojmy stavební pozemek a zastavěný stavební pozemek definované v § 2 odst. 1 písm. b) a c) stavebního zákona, tudíž je třeba vyjít z údajů v katastru nemovitostí. Předmětný pozemek parc. č. X je veden jako ostatní plocha se způsobem využití jiná plocha, na rozdíl od sousedního pozemku parc. č. X, na němž je umístěn rodinný dům stavebníků, a který je veden jako zastavěná plocha. Pozemek parc. č. X tedy není pozemkem stavby pro bydlení a § 21 vyhl. č. 501/2006 Sb. na něj nelze použít. O výjimku z § 21 odst. 6 vyhl. č. 501/2006 Sb. (pozn. ve znění účinném do 31.12.2012) stavebníci původně žádali, protože se měla budova autodílny nacházet nejen na pozemku parc. č. X, ale také sousedním pozemku parc. č. X, který je pozemkem rodinného domu. Po zamítnutí žádosti o povolení výjimky proto upravili návrh tak, že na pozemek parc. č. X umístili již jen dešťovou kanalizaci k dílně. Autoopravny a autoservisy se sice ve „stavebních předpisech“ někdy uvádí ve spojení s čerpacími stanicemi, avšak ne všechna ustanovení platí pro tyto stavby stejně – např. § 24 odst. 5 vyhl. č. 501/2006 Sb. znemožňuje umísťovat v plochách bydlení, rekreace a veřejných prostranství čerpací stanice, avšak pro autoopravny nebo autodílny obdobné omezení nestanoví. Do jaké kategorie staveb náleží provozovna autodílny, nestanoví jednoznačně žádný právní předpis a ani ÚP obce Lipová-lázně výslovně provozovny autodílen nezmiňuje. Bylo proto na stavebním úřadu, aby si učinil samostatný úsudek, což tento učinil za pomoci ČSN 736059 a příslušných ustanovení zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání. Odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu je v souladu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „s.ř.“), proto je považuje žalovaný za dostačující. Žalovaný sám má za to, že je spíše věcí názoru každého jednotlivce, zda považuje opravnu silničních vozidel za výrobu, službu či jinou činnost, je tedy nutné přistoupit k dalším důležitým faktorům. Podle čl. 10 bodu 5 ÚP obce Lipová-lázně lze drobná výrobní zařízení (výrobní služby, řemesla) umístit mj. do obytných území, pokud negativní vlivy – hluk, emise, zápach, nepřekročí hranice pozemku, při respektování limitů využití území a při dodržení regulačních podmínek dle přílohy č. 1 ÚP. S ohledem na jistou nejednotnost mezi čl. 10 a přílohou 1 ÚP lze dle názoru žalovaného soudit, že autor ÚP neměl doslovně na mysli stanovení nulové tolerance, tj. že hranice pozemku nesmí překročit vůbec žádný hluk a emise, ale že negativní vlivy přesahující hranice pozemku nesmí dosahovat takových hodnot, aby narušovaly pohodu bydlení. ÚP obce Lipová-lázně sice vymezuje území areálu výrobních služeb (U-VS) a území průmyslových výrobních areálů (U-PV), avšak regulativy nestanoví, že by bylo možné stavbu autodílny realizovat pouze ve zmíněných funkčních plochách. K námitce nedostatečnosti posouzení hlučnosti povolované stavby žalovaný uvedl, že stavebníky předložená upravená projektová dokumentace předpokládá osazení stavby prvky ke snížení hladiny hluku. V řízení zpracovaná hluková studie prokázala, že hladina hluku z provozu autodílny, která přesáhne na pozemek žalobců, ani zdaleka nedosáhne nejvyšší přípustné hladiny hluku ve venkovním chráněném prostoru stanovené pro denní dobu nařízením vlády č. 272/2011 Sb., a to ani na hranici pozemku žalobců, natož pak v jejich domě, který bude od stavby autodílny vzdálen ještě více. K zachování kvality prostředí a pohody bydlení stanovil dle žalovaného stavební úřad podmínky pro užívání stavby, mj. druh přípustných oprav, kategorie vozidel, které mohou být v autodílně opravovány a zákaz provádění určitých prací. Požadavky Krajské hygienické stanice Olomouckého kraje, jakožto dotčeného orgánu na úseku ochrany veřejného zdraví, vyjádřené v jejich závazných stanoviscích byly respektovány.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). V souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl bez jednání.

Úvodem krajský soud uvádí, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je dle § 75 odst. 2 s.ř.s. ovládané zásadou dispoziční a koncentrační, což znamená, že rozsah přezkumné činnosti soudu vymezuje žalobce svými námitkami, tzv. žalobními body. Uvedenou zásadu ve svých rozhodnutích konstantně zdůrazňuje Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“), viz např. rozsudky NSS ze dne 21.11.2003, č.j. 7 Azs 20/2003-44; ze dne 17.3.2005, č.j. 7 Azs 211/2004-86 nebo ze dne 20.10.2010, č.j. 8 As 4/2010-94. V rozsudku rozšířeného senátu ze dne 24.8.2010, č.j. 4 As 3/2008-78, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS, uvedl NSS: *„Smyslem uvedení žalobních bodů [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným – nicméně srozumitelným a jednoznačným – vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat.“*

Rozsah přezkumné činnosti soudu tedy spoluurčuje nejen kvantita, nýbrž i kvalita (srozumitelnost a jednoznačnost) uplatněných žalobních bodů. Formuluje-li žalobce žalobní body příliš obecně, bez vymezení konkrétních skutkových a právních důvodů, v nichž spatřuje nesprávnost či nezákonnost žalobou

napadeného rozhodnutí, a rovněž bez bližšího vysvětlení, jak byl napadeným rozhodnutím či postupem správních orgánů zkrácen na svých právech, nesmí soud projev vůle žalobce nahrazovat a vyhledávat na jeho místě konkrétní vady napadeného správního aktu, popř. dohledávat skutečnosti, které mohl mít žalobce na mysli. Opačný přístup soudu, by byl porušením zásady rovnosti účastníků soudního řízení (viz shodně NSS v rozsudku ze dne 20.12. 2005, č.j. 2 Azs 92/2005-58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS).

V posuzované věci žalobci poměrně vágně formulovali úvodní žaloby body žaloby a de facto se omezili na typovou charakteristiku „obvyklých“ nezákonností. Ve vztahu k uvedeným žalobním bodům proto mohl krajský soud provést přezkum žalobou napadeného rozhodnutí rovněž jen obecným způsobem. Pokud žalobci vytýkali v žalobním bodě 1), že se žalovaný nevypořádal s jejich odvolací argumentací, aniž by konkretizovali, které z odvolacích námitek zůstaly žalovaným opomenuty, může krajský soud toliko konstatovat, že absenci vypořádání odvolacích námitek žalobců v napadeném rozhodnutí neshledal. Stejně tak soud nemohl domýšlet, v jakém směru žalovaný dle žalobců nepostupoval v souladu se správními předpisy a správním řádem.

Zcela nekonkrétně je formulován i žalobní bod 2), v němž žalobci vytýkali žalovanému, že se spokojil s tím, že nová vyjádření vlastníků distribučních soustav jsou shodná s původními a liší se jen daty vydání. Z uvedené námitky není zřejmé, k porušení jakého ustanovení zákona by mohlo tímto způsobem dojít, a zejména, jak by mohli být žalobci v důsledku popsané skutečnosti zkráceni na svých právech ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s. Soudy ve správním soudnictví nejsou strážci dokonalosti správního procesu, nýbrž ochránci konkrétních porušených veřejných subjektivních práv. Vytýkaným jednáním k porušení žádného veřejného subjektivního práva žalobců dojít nemohlo.

Žalobním bodem 3) žalobci vytýkali účelovost v přístupu žalovaného k výkladu ÚP. Ani tento žalobní bod nepovažuje za jednoznačně formulovaný. Žalovaný se interpretaci předmětného ÚP obšírně věnoval na straně 8 – 11 napadeného rozhodnutí, proto se soud mohl zabývat toliko žalobními body (7 a 9), v nichž žalobci alespoň v hrubých rysech polemizují s konkrétními úvahami žalovaného, popř. označují konkrétní závěry žalovaného za nepřesvědčivé, nikoli jednoslovným hodnocením celého výkladu žalovaného jako „účelového“.

Obdobně soud uvádí, že mu není zřejmé, co konkrétně mají žalobci na mysli, pokud v žalobním bodě 4) vytkli žalovanému, že „směšuje účelově obecně technické požadavky na výstavbu s obecně technickými požadavky na provoz“, neboť neuvádí, v které části odůvodnění napadeného rozhodnutí se měl žalovaný takového pochybení dopustit, jaký vliv mělo mít na obsah napadeného rozhodnutí a jak byli žalobci dotčeni na svých právech. Krajskému soudu ostatně není ani zřejmé, jakou právní či jinou (technickou) normu mají žalobci na mysli, hovoří-li o „obecně technických požadavcích na provoz“.

Žalobní bod 5) pojali žalobci jako konstatování, že stavebníci po zamítnutí žádosti o povolení výjimky fakticky pouze posunuli stavbu autodílny o dva a půl metru dál od pozemků určených k bydlení, aniž by tvrdili, že by takto došlo k umístění stavby v rozporu s požadavky na umísťování staveb dle § 23 – 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb., tj. zejména k nerespektování povinných minimálních

odstupových vzdáleností staveb od sousedních pozemků. Žalobci tedy netvrdí, že by bylo umístění stavby v rozporu s jakýmkoli obecně závazným právním předpisem. Soud proto uvedený žalobní bod považuje pouze za vyjádření obecné nespokojenosti žalobců s umístěním stavby autodílny v blízkosti jejich nemovitosti.

Tvrzení žalobců obsažené v žalobním bodě 6) o pravděpodobnosti vyššího množství aut, nacházejících se v prostoru umístěvané dílny a zpevněné plochy před ní, s ohledem na celkovou rozlohu těchto ploch, považuje soud za spekulativní a ničím nepodložené. Z obsahu spisu soud zjistil, že žalobci již v námitkách ze dne 7.8.2012 formulovali své obavy, že údaje uváděné stavebníky v technické zprávě, která je součástí projektové dokumentace stavby, o počtu odbavených aut (3-4 denně) nebudou v praxi dodržovány, přičemž poukazovali na str. 9 technické zprávy, v níž se uvádí, že investor uvažuje o rozšíření parkovacích ploch. Stavební úřad se uvedenou námitkou zabýval na str. 15 rozhodnutí ze dne 10.12.2012, přičemž vytkl žalobcům předčasnost a spekulativnost uvedených úvah. Z obsahu výroku rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10.12.2012 soud zjistil, že ve stavbě „SO 01 Autodílna“ bylo povoleno nainstalování 2 ks dvousloupových zdvihacích zařízení, a dále, že ve výroku o stavebním povolení stavby „SO 03 Zpevněné plochy, sjezd“ je uvedeno, že se na předmětné zpevněné ploše (provedené ze zámkové dlažby) uvažuje s otáčením vozidel, a dále s parkováním dvou osobních automobilů. Krajský soud tudíž k předmětné námitce uvádí, že výrok stavebního povolení odpovídá kapacitě plánované v technické zprávě, tj. 2 vozidla uvnitř autodílny a 2 vozidla parkující na zpevněné ploše. Vyloučit současný výskyt více automobilů v daných prostorách pochopitelně s ohledem na rozlohu uvedených ploch nelze, avšak o rozšíření parkovacích ploch na zbývajících částech pozemku stavebníci nepožádali, proto o nich nebylo rozhodováno. Správní orgány ani soud však nemohou vycházet z presumpce porušování podmínek stavebního povolení stavebníkem, ani při hodnocení vlivu stavby na okolí zvažovat vliv předmětů možná v budoucnu umístěných vlastníkem na pozemku, na němž se stavba bude nacházet.

Žalobním bodem 7) vytkli žalobci žalovanému, že jeho tvrzení, že zařazení autodílny není striktně upraveno právním předpisem, je účelové, a dále, že žalovaný rovněž účelově opomněl uvést, že ve skupině staveb nepřípustných v obytném území (ploše U-O) jsou kromě staveb pro průmyslovou výrobu a skladování a zemědělských staveb rovněž zařazeny autobazary a stavby čerpacích stanic pohonných hmot. Uvedená výtkla žalobců však není opodstatněná. Závěru žalovaného, že obecně závazné právní předpisy neobsahují výslovnou kategorizaci provozoven, z níž by bylo jednoznačně určitelné, pod jaký typ staveb lze zařadit autodílnu či autoservis, nelze ničeho vytknout, neboť ani soudu není takový právní předpis znám. Stejně tak je pravdivé tvrzení žalovaného, že autodílny či autoservisy výslovně nezmiňuje ani ÚP obce Lipová-lázně. Závěr žalovaného, že při absenci výslovné úpravy je nezbytné podrobit předmětný ÚP výkladu, je tudíž zcela správný a nikoli účelový, jak namítají žalobci. Obsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí je dále vyvrácena i námitka žalobců, že žalovaný opomněl zmínit, že v kategorii nepřípustných staveb v předmětné ploše U-O patří také čerpací stanice a autobazary. Na str. 10 a 11 napadeného rozhodnutí totiž žalovaný zdůraznil, že zohlednil zejména účel stavby daný charakterem vykonávané činnosti v ní, jímž je v případě autodílny oprava vozidel, a který je odlišný od účelu staveb, jež jsou jako nepřípustné výslovně zmíněny, tj. autobazary a stavby čerpacích stanic pohonných hmot. Na základě tohoto hlediska dospěl žalovaný k závěru, že nebylo záměrem ÚP zakázat v předmětné funkční ploše veškeré stavby související s motorismem,

nýbrž jen stavby v příloze ÚP výslovně uvedené. Dále uvedl, že pouhá existence funkčních ploch U-VS a U-PV, jakožto území areálů výrobních služeb a území průmyslových výrobních areálů, neznamená, že by stavba autodílny, či jakákoli jiná stavba spojená s motorismem mohla být umísťována jen v těchto funkčních plochách. Žalobci argumentaci žalovaného nijak nevyvrací a s úvahami žalovaného nepolemizují, proto je uvedený žalobní bod neopodstatněný.

S posouzením souladnosti stavby s ÚP obce Lipová-lázně souvisí rovněž žalobní bod 9), vytykající žalovanému akademičnost a účelovost jeho tvrzení v posledním odstavci str. 11 napadeného rozhodnutí, že pokud jde o nejednotnost čl. 10 ÚP a jeho přílohy 1, neměl autor ÚP na mysli stanovení nulové tolerance, tedy, že by hranice pozemku nesměl překročit vůbec žádný hluk a emise, ale že negativní vlivy přesahující hranice pozemku nesmí dosahovat takových hodnot, aby narušovaly pohodu bydlení. Ačkoli žalobci svou výtku neformulovali zcela jednoznačně, přisvědčuje krajský soud žalobcům, že závěr uvedený slovy „neměl autor ÚP na mysli“ nevyznívá přesvědčivě, není-li opřen o další argumentaci vycházející ať již z výkladu samotného ÚP, nebo ze stanoviska jeho pořizovatele.

Bod 5 článku 10 ÚP obce Lipová-lázně, nazvaný „Výroba, těžba, podnikatelské aktivity“ a systematicky zařazený do části II. Zásady urbanistické koncepce, návrh využití ploch a jejich uspořádání, Vymezení zastavitelného území, zněl takto: „*Drobná výrobní zařízení (výrobní služby, řemesla) lze umístit do obytných území (U-O), rekreačně – obytného území (U-RO) i areálů občanské vybavenosti (U-OV) pod podmínkou, že negativní vlivy – hluk, emise, zápach – nepřekročí hranice pozemku, při respektování limitů využití území a při dodržení regulačních podmínek dle přílohy č. 1.*“

Regulační podmínky pro výstavbu a pro využití území v území obytném (U-O) byly v příloze k ÚP vymezeny takto:

Využití přípustné:

- stavby pro bydlení – rodinné domy, bytové domy
- stavby pro individuální rekreaci (rekreační domky)
- stavby ubytovacích zařízení (hotely, penziony, ubytovací hostince) s kapacitou do 60 lůžek
- stavby pro školství, zdravotnictví, sociální péči
- stavby pro obchod, stravování, služby a administrativu
- stavby pro sport
- stavby církevní a kulturní
- stavby pro řemeslnou výrobu, jejichž provoz nebude narušovat pohodu bydlení (dle § 4 odst. 1 vyhl. č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu)
- stavby sběrných a stavebních dvorů
- drobné stavby, které plní doplňkovou funkci ke stavbě hlavní, dle § 139b odst. 7 stavebního zákona
- garáže hromadné, individuální
- stavby vodních nádrží, stavby na vodních tocích
- stavby sítí a zařízení technického vybavení
- zeleň veřejná, obytná, ochranná a hospodářská
- obslužné komunikace, parkoviště, manipulační plochy, chodníky

Využití nepřípustné:

- *stavby pro průmyslovou výrobu a skladování*
- *zemědělské stavby*
- *autobazary*
- *stavby čerpacích stanic pohonných hmot*

Krajský soud předně uvádí, že se plně ztotožňuje se závěrem stavebního úřadu i žalovaného o zařazení činnosti autodílny do kategorie služeb, přičemž v podrobnostech odkazuje na podrobnou argumentaci v rozhodnutích správních orgánů. Umístění stavby autodílny v ploše U-O je tudíž dle názoru krajského soudu nutno posoudit jako přípustné z hlediska funkční regulace dle přílohy 1, tj. jako stavby pro obchod, stravování, služby a administrativu. Jelikož obsahem činnosti autodílny není výroba, nýbrž provádění drobných oprav automobilů, jedná se sice o stavbu pro výkon řemeslné činnosti (živnosti), nejedná se však o stavbu pro řemeslnou výrobu. Z uvedeného důvodu se nejedná o stavbu, u níž by bylo nutné posuzovat její umístění s ohledem na případné narušování pohody bydlení ve smyslu regulativu v příloze 1, předepsaného pro stavby pro řemeslnou výrobu. Na nutnosti posouzení vlivu stavby na okolí z pohledu obecně závazných právních předpisů tento závěr ničeho nemění. Ze stejného důvodu se pak dle názoru soudu nemůže na umístění autodílny vztahovat bod 5 čl. 10, který hovoří rovněž o zařízeních výrobních, tj. výrobních službách a výrobních řemeslech. Krajský soud při zohlednění druhu prováděné činnosti nepovažuje činnost autodílny za výrobní službu, resp. výrobní řemeslo, nýbrž za službu, resp. řemeslo nevýrobní.

Vytčená dílčí nepřezkoumatelnost závěru krajského úřadu tudíž dle názoru krajského soudu nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaným tvrzená nejednotnost čl. 10 ÚP a jeho přílohy 1 je ve vztahu k posuzované věci toliko zdánlivá. Zjednodušeně je možno konstatovat, že čl. 10 odst. 5 ÚP (nulová tolerance imisí) se na posuzovaný případ nevztahuje.

Zbývající námitky se týkaly imisí posuzované stavby, zejména posouzení hladiny hluku. Z obsahu spisu vyplývá, že stavební úřad vycházel při posouzení záměru stavebníků ze závěrů hlukové studie, která byla původně podána v roce 2008, a poté opakovaně aktualizovaná nejprve dne 20. 5. 2009 s ohledem na změnu v umístění stavby, a následně dne 20.3.2012 s ohledem na nové umístění ventilátorů. Předmětná hluková studie byla zpracována Ing. M. K., autorizovaným inženýrem pro pozemní stavby a jejím obsahem je podrobný výpočet Žalobní námitka žalobců, že „do vzorce pro výpočet hladiny hluku stačí dosadit jiné hodnoty, aby byl výsledek zcela jiný“, je sice matematicky korektní, neboť dosazením jiných proměnných do vzorce, by bylo zajisté dosaženo odlišného výsledku, avšak tato námitka je zcela nekonkrétní, neboť žalobci neuvádí, jaká konkrétní hodnota byla při výpočtu nejvyšší přípustné hladiny hluku dosazena chybně. Takto obecná námitka tudíž není způsobilá zpochybnit odborný závěr zpracovatele hlukové studie, vypočtený dle nařízení vlády č. 272/2011 Sb. o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, o tom, že očekávaná ekvivalentní hladina akustického tlaku v chráněném venkovním prostoru na hranici pozemku č. X bude 42,5 dB, tj. nižší, než požadovaná hygienická norma pro denní dobu.

Krajský soud ve vztahu k posouzení „hlučnosti provozu stavby“ dále zdůrazňuje, že Krajská hygienická stanice Olomouckého kraje, jakožto dotčený správní úřad na úseku ochrany veřejného zdraví své kladné závazné stanovisko ze dne 13.6.2012, č.j. KHSOC/03172/2012/SU/HP v souladu s § 77 zákona

č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, navázala na splnění podmínek. Tyto podmínky stavební úřad převzal do výroku svého rozhodnutí jako podmínky pro provedení stavby (body 13 až 15 výroku IV. rozhodnutí stavebního úřadu) a jako podmínky pro užívání stavby (body 1 až 2 výroku V. rozhodnutí stavebního úřadu). Stavební úřad tedy plně respektoval závazné stanovisko dotčeného správního úřadu a uložil stavebníkům jednak všechna protihluková opatření dle hlukové studie realizovat, a dále vytýčil povinnost provedení měření a vyhodnocení akustické situace v chráněném venkovním prostoru autorizovanou laboratoří v rámci tzv. zkušebního provozu stavby, jakožto podmínku udělení kolaudačního souhlasu. Lze tedy uzavřít, že teprve měření skutečné akustické situace bude schopno potvrdit, či vyvrátit správnost námitky žalobců o nedostatečnosti přijatých protihlukových opatření, resp. nesprávnosti teoretického výpočtu provedeného v hlukové studii.

Konečně žalobci neuvádějí, z jakého právního předpisu vyvozují povinnost stavebního úřadu vycházet při posuzování akustické zátěže staveb ze znaleckého posudku. Soudu existence takové právní normy není známa.

V žalobě vznesenou námitku absence komplexnějšího posouzení vlivu stavby na životní prostředí žalobci neuplatnili v rámci podaného odvolání, kde se soustředili na vyjádření rozporu stavby s ÚP obce Lipová-lázně. Stavební úřad přitom na str. 14 odůvodnění rozhodnutí ze dne 10.12.2012 odkázal nejen na kladné závazné stanovisko Krajské hygienické stanice ohledně hluku, nýbrž i na souhlasné vyjádření zástupců jednotlivých oddělení odboru životního prostředí Městského úřadu v Jeseníku (vodoprávní úřad z hlediska ochrany podzemních a povrchových vod, orgán ochrany přírody z hlediska ochrany krajinného rázu a ochrany významných krajinných prvků, orgán ochrany zemědělského půdního fondu, orgán ochrany státní správy lesů a orgán státní správy v odpadovém hospodářství) – viz vyjádření Městského úřadu Jeseník, odboru životního prostředí ke stavbě ze dne 31. 3. 2009, č.j. MJ/13676/2009/02/OŽP. Námitka nezabývání se jinými složkami životního prostředí než hlukem, je tudíž obsahem spisu vyvrácena, a nadto není soudu zřejmé, jak by se případné dotčení jednotlivých složek životního prostředí mělo konkrétně projevit ve formě dotčení subjektivních veřejných práv žalobce.

K námitce chybějícího posudku k riziku havárií soud uvádí, že z obsahu spisu vyplývá, že Hasičský záchranný sbor Olomouckého kraje, pracoviště Jeseník, jakožto dotčený správní úřad na úseku požární ochrany dle § z. č. 133/1985 Sb., o požární ochraně, ve znění pozdějších předpisů, podal k žádosti o vydání stavebního povolení stanovisko č.j. HSOL-111/JE-STA-2009 ze dne 25. 3. 2009. Předmětné stanovisko má povahu závazného stanoviska dle § 4 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Hasičský záchranný sbor provádí dle § 31 zákona č. 133/1985 Sb. posuzování požární bezpečnosti staveb v rámci výkonu státního požárního dozoru, a to formou posouzení projektové dokumentace staveb v rozsahu požárně bezpečnostního řešení podle zvláštního právního předpisu. Základní podmínky požární ochrany a požární bezpečnosti staveb jsou stanoveny zákonem o požární ochraně a v podrobnostech vymezeny jeho prováděcími předpisy (vyhláška o požární prevenci a stavební vyhláška, nařízení vlády o komínech, vyhláška o technických podmínkách požárních dveří). V posuzované věci dospěl Hasičský záchranný sbor po posouzení předložené projektové dokumentace stavby k závěru, že požárně nebezpečný prostor zamýšlené stavby nepřesahuje hranice pozemku stavby, přičemž podmínky pro splnění požadavku požární bezpečnosti stavby byly převzaty do výroku rozhodnutí stavebního úřadu. Žalobci v rámci správního řízení

nenamítali neúplnost předmětného stanoviska a ani v odvolání vůči požárně bezpečnostním parametrům navrhované stavby nebrojili. Potřeba jakkoli doplňovat předmětný závazný podklad tudíž v řízení před správními orgány nevyvstala. V žalobě vznesený požadavek na posouzení požární bezpečnosti stavby s ohledem na rizika havárií, jejichž četné hypotetické varianty žalobci vylíčili, není opřen o žádný právní předpis, jenž by Hasičskému záchrannému sboru ukládal u daného typu staveb naznačovaná rizika vyhodnocovat. Námitka je tudíž lichá.

K veškerým námitkám žalobců ve vztahu k imisím krajský soud uvádí, že žalobci měli možnost, jakožto účastníci řízení, sami předložit navrhované znalecké posudky o posouzení vlivu povolované stavby na okolí z hlediska hluku, rizika havárií, ohrožení kvality podzemních vod apod., s jejichž případnými závěry by se správní orgány jako s podklady rozhodnutí byly povinny vypořádat.

Konečně krajský soud neshledává důvodnou ani námitku nepřihlédnutí k obsahu petice. Z obsahu správního spisu vyplývá, že peticí občanů obce Lipová – lázně, jíž bylo požadováno zamítnutí povolení plánované stavby „autoservisu u mateřské školky“, se stavební úřad, jemuž byla petice adresována, zabýval a v souladu s § 5 zákona č. 85/1990 Sb., o právu petičním, tuto vyřídil odpovědí na petici ze dne 25. 9 2009, č.j. MJ/41564/2009/04/OSMI/Za, na kterou stavební úřad odkázal na str. 16 rozhodnutí z 10.12.2012. Povinnost odpovědět na petici však nelze vykládat jako povinnost zohledňovat obsah petice v rámci rozhodování o individuálních žádostech. V samotném řízení o umístění a povolení předmětné stavby stavební úřad posuzuje obsah záměru stavebníka dle kritérií § 90 stavebního zákona, přičemž se zabývá také námitkami a připomínkami účastníků. Za námitky a připomínky účastníků řízení však nelze podanou petici považovat.

Na základě výše uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že uplatněné žalobní body nejsou důvodné, a žalobu proto podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému nevznikly dle obsahu spisu v řízení před soudem žádné náklady jdoucí nad rámec jeho běžné úřední činnosti, která zahrnuje také hájení vlastních rozhodnutí v řízení před správními soudy.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo nařízení exekuce.

V Ostravě dne 12. listopadu 2015

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu